

MOT LØNNSARBEID

Nummer 4

November 2006

"Vi kjemper for et verdenssamfunn hvor der ikke er noe spor av statsapparat, lønnsarbeid, privat eiendom, samfunnsklasser, forretning og handel, Basar, penger, verdiloven og der forsvinner menneskers atskillelse fra arbeidsprodukter. Arbeid blir frivillig. Produksjon eller enhver kollektiv aktivitet fra mennesker, er rettet mot å dekke menneskets behov og fri menneskelig utvikling. Kvinner og menn er fullstendig likestilte og likeverdige, og enhver kjønnsdiskriminering, nasjonal undertykkelse, rasisme og etc. blir fjernet."

I dette nummeret:

Velkommen til MLA # 4	2
Anti-lønnsbevegelse — Både strategi og taktikk	3
Midlertidig ansettelse	4
Politiet angrep å streikende arbeidere i Iran	4
Cola og India	5
Streik og arbeiderbevegelse	5
Intervju med Ingrid Grundt og Ragnar Leine	6
Intervju med Randi Fære-	6
SACs kongress	7
Rapport fra klassekampskonferanse	7
Det inhumana borgerliga angripandet och arbetarrörelsens fruktansvärda tystnad	8
Protesterer mot borgerskapets dom mot arbeideraktivister i Iran!	9
Invitasjon til samarbeid og fellesskap!	10

MLAs arbeidsgruppe: Fateh Hanai, Thomas Tisløv, Malak Pirkhezri, Juan Ernesto Rodriguez Dominguez, Farhad Rahimi, Mansour Sedghi, Anders Cameroon Dale, Naser Paydar.

WWW.MLA.NO
mla.norge@gmail.com

Tlf: 411 06 245

ANTI-LØNNSBEVEGELSE – BÅDE STRATEGI OG TAKTIKK

"Proletariatets klassebevissthet er arbeiderbevegelsens bevisste eksistens. Kommunisme, revolusjonær marxisme, marxistisk kritikk av borgerlig økonomi, arbeiderbevegelsens kritikk av kapitalismen, blir bare påstand mot påstand. Det er ikke arbeiderbevegelsens bevisste eksistens, snarere er det kun eksempler på en sekt, på samme linje som andre sekter. Ja, marxismen kan være en vitenskap, men som vitenskap kan den kun leve side om side med antikapitalistisk praksis. Fysikk er også en vitenskap, som har forskjellig funksjon for forskjellige klasser. For eksempel Einsteins berømte formel som ble brukt av de borgerlige mot menneskeheten, kan også bli brukt av det kommunistiske proletariatet for en bedre verden."

Side 3

MIDLERTIDIG ANSETTELSE

"Jeg skriver under på ny kontrakt hver eneste måned og slik har det vært i flere år allerede. Jeg ser på det som utnyttning. Likevel har jeg så godt forhold til mine nærmeste ledere og de andre kollegaene mine så jeg føler ikke irritasjon overfor dem. Det er de over der igjen, de jeg ikke ser, jeg er sinna på."

Side 4

COLA OG INDIA

"19.august i fjor ble endelig Coca-Colas omstridte fabrikk i Plachimada i delstaten Kerala, sør i India, stengt for all produksjon. Det var KSPCB (Keralas forurensingstilsyn) som hadde sett seg lei på deres distribusjon av tungmetaller som gjødsel til de lokale bøndene. Dette var saken som til slutt felte fabrikkene, men det var så mange flere uhumskheter som over lengre tid hadde foregått, at man kan håpe at KSPCB gjorde en slags totalvurdering før de tok avgjørelsen."

Side 5

DET INHUMANA BORGERLIGA ANGRIPANDET OCH ARBETARRÖRELSENS FRUKTANSVÄRDA TYSTNAD

"Minskningen och sänkningen av skatter kommer inte att höja arbetarklassens inkomst med en endaste krona. Några få kronor som arbetarna tjänar på detta ska istället komma att återbetalas dubbelt i form av en höjning av medlemsavgiften till a-kassan, prishöjning av bensin, räntehöjning av skulder och höjning av inflation. Skatteminskning är alliansens inhumana sammansvärjning för att rikta en stor del av arbetarklassens betalda skatter till höjningar av redan stora kapitalvinster. Med andra ord kan man säga att de 30 procent som socialdemokraterna erhöill av arbetarklassens lön för att finansiera vård, skolor, barnomsorg och äldreomsorg, kommer alliansen istället att satsa på kapitalisternas vinsthöjningar."

Side 8

PROTESTERER MOT BORGERSKAPETS DOM MOT ARBEIDERAKTIVISTER I IRAN!

"Den borgerlige regjeringa i Iran har idømt arbeidere fengselsstraffer for deres forsøk på å feire 1. mai 2004 i byen Saqez. Før noen feiring som helst hadde funnet sted, var allerede politiet og vektere på plass ved området hvor arbeiderne skulle feire. Feiringa skjedde ikke en gang."

Side 9

INVITASJON OM SAMARBEID OG FELLESSKAP

"Du hører ofte: "fagforeningene gjorde ikke jobben sin" Vi mener at fagforeningene gjorde akkurat den jobben de skulle gjøre. Det er ikke meningen at du som arbeider skal tjene på jobben fagforeningen gjør. Tvert i mot arbeidskraftkjøperen skal tjene mest på jobben fagforeningene gjør med unntak i visse saker, hvis arbeiderne ikke tjener en minimal rettighet eller forbedring, kan de utløse sine harde protest mot både fagforeninger og arbeidsgiverne. Det er på tide å forkaste fagforeninger og organisere seg i en ny organisasjonsstruktur hvor vi er alle sammen likverdige i en flatorganisert og myndiggjørende arbeiderråd. Vi skal ikke tillate noen å bestemme over våre liv. Vi kan realisere drømmen vår, når vi står sammen. Vi er den eneste samfunnmessige makten som klarer å organisere verden på nytt. Les mer på side 8 og grip sjansen til å vinne."

Side 10

VELKOMMEN TIL MOT LØNNSARBEID # 4

Av Farhad Rahimi

■ I dette nummeret får du lest siste del av Anti-lønnsbevegelse — både strategi og taktikk. Avslutningsvis kommer det del 3 til å fokusere på løsningen.

Artikkelen forteller om arbeiderklassens kommunisme og hvordan skal strategi og taktikk forenes i kamp mot lønnsarbeid, stat, klasser og enhver form for fremmedgjøring av mennesker fra deres liv.

Opprinnelsen av kapitalismen er også en annen sak som deler synet på kapitalismen i mange grener. En god forklaring på hvorfor er anti-lønnsarbeidsbevegelsen en sær trekk i kampen mot kapitalismen, glittrer gjennom forfatteren syn på marxisme.

Artikkelen gir en kort og forståelig grunnlag for hva er forskjellen mellom borgerlig kommunisme og arbeiderklassens kommunisme.

Enhver bevegelse mot kapitalismen som er preget av syndikalisme, elitestrukturert partibygging, er utopi.

Hva er klassebevissthet og kommunistisk bevissthet, finner du et svar på i artikkelen.

Syndikalismen og fagforeninger er med på å fremmedgjøre den ekte klassekampen. Klassekampen må ikke føres på kapitalismens premisser, lover og regler, men den skal hvile på arbeidermassenes egen handling og kamp. Arbeiderkampen må ikke være med på å legalisere undertrykking, slik som syndikalismen og fagforeninger lar det skje. Fagforeninger er med på å undergrave arbeidernes rett til å samle seg mot dette systemet, og gir kapitalismen livets rett. Arbeiderråd fremmer vår makt og undergraver kapitalismens økonomiske pilarer og dets parlamentarisme.

Mot lønnsarbeid ser på kvinnekamp fra et annet perspektiv, hvor kvinneundertrykkelse ikke har noe med den demokratiske strukturen å gjøre og grunnlaget for en kvinnekamp strekker seg lenger enn "lik lønn for likt arbeid". Kampen mot kvinneundertrykking, barnarbeid, miljødeleggelser osv, må rettes i et sett mot kapitalismen i sin helhet. Bevegelsen mot lønnsarbeid vil ikke la seg overtale inn i reformstrukturer, når det gjelder enhver rettighet innen velferdsområder. Arbeiderne er nødt til å avskaffe lønssystemet for å oppnå sine fulle rettigheter. En sammenflettet, organisk kamp mot lønssystemet og kapitalismen kan avskaffe den kapitalistiske strukturen, ikke å prute om hvordan og hvor mye arbeidermassene skal undertrykkes.

Det er en klar avstand mellom anti-lønnsarbeidsbevegelse og borgerlig kommunisme som har et annet syn på det kapitalistiske samfunnet. De ser på seg selv som ledere for arbeidernes klassekamp.

■ I artikkel om Cola og India forteller Thomas Tisløv oss hvilke faenskap har giganten Coca-Cola har holdt på med i India. Gode informasjon om hvordan de produserte Cola drikker, hvordan den rammet lokal befolkningen, kommer det til å sjokkere deg.

Cola kompaniet driver og omorganiserer seg til en ny offensiv med å produsere sine helseskadelige drikker og ramme lokalbefolkningen på nytt. Løsningen er jo krysstallklar. Så lenge den kapitalistiske lovgivningen dominerer de samfunnsmessige forholdene i verden, får Cola kompaniet og lignende mulighet til sin aggressive offensiv på folkets liv. Når det forholdet og dets lovgivning

forsvinner, vil slike ondskapsfulle selskaper heller ikke eksistere for å holde på faenskap. En kamp innefor den kapitalistiske lovgivningen, har intet resultat eller kun kortvarige og marginale resultater. En kamp som under vurderer kapitalens produksjonsprosesser, vil ta fat i problemer fra grunn og bunn.

■ Midlertidige ansettelser erstatter faste stillinger. På spørsmål om fast ansettelse svarer Gina Rydland: "Jeg er ikke fast ansatt, men har vært det før. Et problem i dette yrket er at man blir gående i vikariat (som jeg gjør nå) eller i de såkalte ekstravaktens vold." I en annen artikkel forteller Thomas oss om midlertidige ansettelser og hvor hardt rammer dette midlertidige ansatte.

Så klart at midlertidig ansettelse er en stor legal gevinst for kapitalismen. Kapitalismen fraskriver seg ansvar for jobbsikkerhet og levebrød overfor de som er hoved pilaren i kapitalens produksjon. Denne umoralske aggresjonen mot mennesket, vil komme til være gående så lenge kjøp og salg av arbeidskraft eksisterer. Kapitalismen vil heller ikke føle sin posisjon truet uten at en offensiv kamp mot lønnsarbeid og kapitalens helhet finner sted.

Om lag 700 000 personer i arbeidsdyktig alder står utenfor yrkeslivet. På samme tid skriker næringslivet etter arbeidskraft, sier Hanssen arbeids- og inkluderingsministeren til Dagbladet. Men det har aldri vært så vanskelig å få faste ansettelser før. Faste stillinger forsvinner som aldri før og de blir erstattet med midlertidige ansettelser. En sterk bevegelse mot lønnsarbeid kan stoppe kapitalismens angrep på arbeidernes arbeidsvilkår og levestandard. Vi vil ikke gi kapitalismen rett til å legalisere lønnsarbeid enten i form av fast eller midlertidig ansettelse, men vi mener at en sterk arbeider bevegelse med visjoner om å avskaffe lønssystemet kan snu på offensiven fra kapitalismen. Vi som anti-lønnsarbeid aktivister, vil ikke forsvare retten til fast ansettelse, fordi vi mener at enhver besettelse i arbeiderstillinger med tanke på å selge arbeidskraften, må opphøres. Arbeid må være et frivillig institutt for at menneske skal klare å utvikle seg og sin evne til å dekke det menneskelige behovet. Arbeid må utfordre det menneskelige kreativitet og gi rom for selvrealisering. Arbeid må ikke gjøre menneske fremmed med seg selv, sitt eget produkt og sin omgivelse. Arbeid må ikke gi rom for å skape profitt til fordel til en liten elite som finner makt i det.

■ Til tross for at arbeiderklassen i Iran ikke har rett til å organisere seg i uavhengige organisasjoner, likevel foregår veldig mange arbeiderstreiker, protester, blokader og aksjoner daglig. Malak Pirkhezri forteller oss om hva som skjedde i en arbeiderstreik i byen Sanandaj. Arbeidsgiverne i Iran krever at arbeiderne ikke skal organisere seg, delta i streiker og aksjoner. Selv dette kravet utløser aksjoner og protester. Viktigheten handler om hvor motiverte er arbeiderne til å sette seg i mot endringer som gjør livet vanskeligere for dem og hvor solidariske kan de stille opp i kampen til tross for en total forbud mot enhver organisert eller uorganisert arbeiderprotest. Samtidig hvor brutalt enhver arbeider protest blir slått ned.

■ Malak Pirkhezri har hatt intervju med Ingrid Grundt, Ragnar Leine og Randi Færevik. Vi kommer med flere intervjuer i neste nummer og forhåpentligvis klarer vi med å sette i gang en fast spalte for intervju. Du er velkommen til å melde deg villig til å bli intervjuet av MLA.

■ I dette nummeret har vi åpnet en egen spalte for leserinnlegg og lignende som kommer inn. Målet er at innlegg eller rapporter som har en annen innstilling i forhold til hva MLA står for, kommer til å plasseres i den spalten for at de forskjellige standpunktene som uttrykkes gjennom innlegg i den spalten ikke skal forveksles med MLAs standpunkter, samtidig for å gi rom til debatt. Det kan gjerne være mange likheter og enigheter med mange forskjellige miljøer, men MLAs egne standpunkter vil settes i sentrum av hvert utgitte nummer av publikasjonen.

■ Kim Keyser har sendt oss to rapporter/referater fra SAC kongressen og klassekampskonferanse i Göteborg. MLAs mening om organisasjonsstruktur for arbeiderorganisasjoner er klar og tydelig. Vi mener at arbeiderorganisasjoner som ikke er flatorganiserte, med andre ord når de er sentralistiske, vil de sperre for deltagelse og medvirkning fra medlemsmassene sine. Derfor bærer de potensialer for å bli eliteorganisasjoner som ikke har organisk forhold med arbeiderklassen. Organisasjoner som retter ikke sin kamp direkte mot lønssystemet og ikke kjemper aktivt for å avskaffe forholdet mellom kjøp og salg av arbeidskraft, kan heller ikke være revolusjonære. En arbeiderorganisasjon som angir seg for å være revolusjonær, skal nødvendigvis skille seg godt fra reformisme og reformistiske kampmetoder. Vi mener at SAC i Sverige ikke egner seg til å være revolusjonære, når den sentralistisk og hierarkisk organisasjonsstrukturen ikke bærer preg av direkte antikapitalistiske visjoner. Syndikalismen er mer eller mindre forenelig med reformismen enn sosialistiske visjoner. MLA mener det er helt forutsigbart at så lenge en arbeiderorganisasjon lider av hierarki, sentralisme, byråkrati, reformisme, mangel på anti-lønnsarbeids visjoner, går samme vi som blant annet norsk og svensk LO og dermed skal den aldri utfordre kapitalismen. Selv løsningen til den radikale tendensen i SAC vil fungere veldig ekskluderende overfor arbeidermassene når det er snakk om medlemsstyrt kamporganisasjon og vil føre til at organisasjonen mister sin klassetilhørighet fullstendig.

Kim drøfter politiundertrykkelse nøye. Han forteller hva som kommer til å skje om arbeiderstreiker og aksjoner oppfører seg litt truende overfor arbeidskjøpernes profitt. Vi mener at enhver arbeiderstreik og aksjon må true profitten og den skal være meget seriøs og skarp for å kunne få resultat.

■ Vi har inkludert en forkortet versjon av invitasjonen til samarbeid og fellesskap som ble trykt i MLA 3. Responsen har vært tilfredsstillende og vi vil fortsette å vokse. Derfor sender vi ut forespørsel om samarbeid og fellesskap, fordi vi vil vokse.

■ I neste nummer har vi Gina Rydland, frilans journalist med oss for å fortelle sitt nystartete prosjekt om Mind Control. Svarte prosjekter er høy konfidensielt stemplet prosjekter som eksperimenterte med menneskelig med tanke på å ta full kontroll over menneskehjerne og videre over opinionen. I et annet intervju skal hun dele sine erfaringer med oss. Hun har vært gjennom en situasjon i sin egen kommune som blant annet førte til at hun måtte tre av fra sin faste stilling. Hennes nåværende arbeidssituasjon er også bemerkningsverdige, en situasjon som mange av oss sliter med.

■ MLA er i vekst og gleder oss til å presentere utviklingene i neste nummer.

ANTI-LØNNSBEVEGELSE – BÅDE STRATEGI OG TAKTIKK

Av Naser Paydar

Alle de borgerlige spektrere, som nevnt i forrige del, står i motsetning til anti-kapitalismen og fjerning av lønnsarbeid. Dette er den eneste bevegelsen

som representerer den sanne arbeiderklassekommunismen, og viderefører den i praksis. Her slås strategi og taktikk sammen til en organisk enhet av forandringsprosessen og dens andre manifestasjon av enhet mellom teori og revolusjonær praksis. Dette for å erstatte det kapitalistiske systemet med et samfunn uten lønnsarbeid, stat, klasser og enhver annen form for fremmedgjøring av mennesker fra deres arbeid, produksjon og liv generelt.

Bevegelsen starter ut ifra det kapitalistiske samfunns anatomi og dets relasjon til lønnsarbeidet. Grunnet for kapitalistsamfunnet er overskuddsproduksjon. All form for fattigdom stammer fra forholdet mellom den kjøpende og selgende kraft. Privat eiendom er et fenomen som eksisterte før kapitalismen. Dette er en produksjonsform, som passer det kapitalistiske systemet utmerket. Enhver analyse av kapitalismen i forhold til konkurranse, eller produksjonsanarki faller i mellom i den borgerlige, politiske økonomien og forholder seg ikke til proletarisk, politisk økonomi.

Anti-kapitalistbevegelsen forklarer sosialisme med avskaffing av lønnsarbeid. Derfor vil ethvert system som er bygget på lønnsarbeid, eller på forholdet mellom kjøp og salg av arbeidskraft, ikke kalles sosialisme. Statskapitalisme, uavhengig av hva staten velger å kalle seg, er ikke sosialisme. Den ekte sosialismen finner man kun der arbeiderne har direkte innflytelse, bevisst, effektivt og tilstrekkelig, og ikke der hvor staten kan heve seg over arbeiderne på noen måte. Arbeiderrådet er et resultat av revolusjon, ikke staten over samfunnet.

Etableringen av sosialisme står og faller på om arbeiderne organiserer seg mot kapitalismen for å bli kvitt lønnsarbeidet. Sosialismen oppstår ikke gjennom en syndikalisert bevegelse, lovverk eller partieliten. Derfor er enhver partibygging inneholdende elitestruktur i Marx' navn en utopi og ikke sosialisme. Sosialisme er, i motsetning til bolsjevisme, ikke tvillingbroren til industri eller parti. Sosialistbevegelsen er arbeidernes anti-kapitalisme, overført til klassebevissthet.

Marx' revolusjonære materialisme, proletariatets politiske økonomi og kritikk av den borgerlige politikks økonomi, er ikke abstrakte postulat eller idealistiske meninger, men ekte kritisk praksis som rykker til i røttene av kapitalismen. Dette kan bare komme innenfor rekkevidde gjennom faktisk klassekamp for å fjerne det kapitalistiske system. Kommunistisk bevissthet er ikke Hegelske drømmerier, eller gjennom forskning på mennesket Marx. Kilden til proletariatets bevissthet kan bare forklares som den revolusjonære tenkemåten til arbeiderklassen.

”Ut i fra samfunnet, presses man inn i en kamp, et hat mot alle andre klasser; klassen som utgjør flertallet, er den som kommer fram til en felles bevissthet som tyde-

liggjør nødvendigheten av en fundamental revolusjon, den kommunistiske bevissthet, som også kan skapes i andre klasser, gjennom refleksjon over arbeiderklassens situasjon” (Karl Marx selected writings 2nd edition, 2000, David McClellan ed., ”German Ideology”)

Proletariatets klassebevissthet er arbeiderbevegelsens bevisste eksistens. Kommunisme, revolusjonær marxisme, marxistisk kritikk av borgerlig økonomi, arbeiderbevegelsens kritikk av kapitalismen, blir bare påstand mot påstand. Det er ikke arbeiderbevegelsens bevisste eksistens, snarere er det kun eksempler på en sekt, på samme linje som andre sekter. Ja, marxismen kan være en vitenskap, men som vitenskap kan den kun leve side om side med antikapitalistisk praksis. Fysikk er også en vitenskap, som har forskjellig funksjon for forskjellige klasser. For eksempel Einsteins berømte formel som ble brukt av de borgerlige mot menneskeheten, kan også bli brukt av det kommunistiske proletariatet for en bedre verden.

Mot lønnsarbeid vil ikke trekke noen linje mellom arbeiderklassens krav mot det borgerlige samfunn og kampen for å fjerne lønnsarbeidet. Alle lønnskrev er bare et tegn på at man er med i det borgerlige samfunn og bruker dettes virkemidler for å nå sine krav og fremmedgjøre den ekte klassekampen. Dette er bare med på å grave seg ytterligere ned i kapitalismens jord, med sine handelsorganisasjoner, fagforeninger, lover og regler. Kampen må skje i praksis og ikke fremmedgjort fra arbeidernes daglige kamp mot det undertrykkende systemet.

Såfremt arbeiderklassens kamp ikke lener seg mot det råtne rammeverket til kapitalismens lover og regler, men hviler på sin egen handling og kamp, kan den bli del av en antikapitalistisk kamp. I motsatt fall, et krav som lener seg på den kapitalistiske strukturen, er bare med på å legalisere undertrykking og knytter arbeiderklassen enda mer fast i det råtne systemet. Ren reformsyndikalisme.

Mot lønnsarbeid vil ikke kjempe i mot velferdslover eller politisk frihet, rett til å streike, rett til å tilpasse seg dagens arbeiderkamp. For eksempel er en streik et middel for å styrke arbeiderklassens makt på veien mot en total organisering mot kapitalismen og lønnsarbeidet. Imidlertid, når man kjemper for streikeretten innenfor kapitalismens rammer er dette en undergraving av arbeidernes rett til å samle seg mot dette systemet, og viktigheten av at det blir gjort. Arbeidermassene må organiseres mot kapitalismen uten å knytte seg eller referere til det borgerlige og dets myndigheter. Retten til frie valg eller stemmerett faller bare i en borgerlig, parlamentarisk avgrunn og gir kapitalismens livets rett. Et alternativ er å undergrave parlamentarismen i stedet og gjøre det kraftigste forsøket noensinne for å organisere antikapitalistiske arbeidsråd for å fremme og øke vår egen makt.

Mot lønnsarbeids syn på kvinnekamp og kamp mot seksuell diskriminering generelt er ikke knyttet til den demokratiske strukturen. Denne bevegelsen er tvert om en kamp som går hånd i hånd med avskaffelsen av det kapitalistiske samfunn og arbeiderkampen. Grunnet for denne kampen er knyttet til maktfordelingen mellom det borgerlige og proletariatet og strekker seg meget lenger enn ’lik lønn for likt arbeid’. Kampen for bedre miljø,

avskaffelse av barnearbeid, mot rasediskriminering etc. er uatskillelige fra arbeiderklassens kamp mot det kapitalistiske system. I alle disse sakene må vi finne en kampstruktur i tråd med Mot lønnsarbeid, snarere enn å henge oss opp i den reformismen man gjerne gjør den dag i dag. For eksempel går ikke miljøkampen ut på å erstatte en type energi med en annen, eller en type transport med en annen, snarere går den ut på og fundamentalt forandre strukturen i det nåværende systemet som atskiller produksjon og arbeidernes makt over denne, ved et radikalt inngrep på kjernen til overskuddsproduksjon og profittrelatert business. Hva som må og ikke må produseres, i hvor store mengder og hvordan, er uløselig knyttet til den antikapitalistiske kampen og til rådsorganiseringa i Mot lønnsarbeid. I respekt for kampen mot barnearbeid vil man ikke fornekte denne, snarere involvere den i den generelle kampen mot lønnsarbeid for å sikre barns rett til et liv, helse utdanning og arbeid uten kondisjoner. I kampen mot fattigdom vil ikke Mot lønnsarbeid henge seg opp i eksisterende reformer, men innlemme den i kampen mot et samfunn uten lønnsarbeid.

Også når det gjelder retten til tak over hodet, helse, utdanning og andre velferdsområder, vil ikke Mot lønnsarbeid overtale inn i reformstrukturer, men innlemme disse rettighetene i kampen mot lønnsarbeid. Alle disse kravene sees på som en naturlig del av kampen mot det kapitalistiske systemet. Dette er arbeideres krav i deres kamp for å avskaffe lønnsystemet og en åpen kamp mellom arbeidermassene og det borgerlige.

Dette demonstrerer tydelig hvordan ethvert krav i enhver kamp som drives mot lønnsarbeidet er en form for å avskaffe den kapitalistiske strukturen. Denne kampen er en organisk kamp hvor anti-lønnsarbeid og antikapitalisme er uløselig knyttet sammen. Marx hadde hele veien et radikalt, revolusjonært syn på denne kampen, i kritikken sin av hver eneste synsvinkel i henhold til kampen mot lønnsarbeid. I denne synsvinkelen er all form for materialisme en måte å undertrykke arbeid i sin helhet. Lønnslover forholder seg til kjøp og salg av arbeidskraft, hvilket igjen er grunnlaget for kapitalismens eksistens.

Borgerlig kommunisme ser ikke på det kapitalistiske samfunnet på samme måte. Av denne grunn er den daglige og nåværende kampen til enhver tid underlagt forskjellige organiseringsstruktur hvor arbeiderne er underlagt en leder eller en ”storebror”. I alle forhold hvor venstresektorene og syndikalistene ser på seg selv som ledere for arbeidernes klassekamp, er de uløselig knyttet til reformsamfunnet. Deres kommunisme er ikke et resultat av kampen mot lønnsarbeid, ei heller av klassekamp. Snarere er det et resultat av en sekt, som ser seg selv på toppen av en bevegelse for å gripe den politiske makten selv, under et falskt kommunistisk flagg. Resultatet av deres kommunisme blir intet annet enn statlig kapitalisme.

Mot lønnsarbeid er den eneste bevegelsen som både er en strategi og taktikk for å avskaffe lønnsloveriet.

Oversatt av Thomas Tisløv

Du kan lese hele artikkelen på www.mla.no

MIDLERTIDIG ANSETTELSE

Av Thomas Tisløv

tolvfingertarmen@gmail.com

I debatter om stillingsvern og midlertidig ansettelse blir vikariater og andre former for midlertidig ansettelse ofte beskrevet som en slags kur mot sykdommen arbeidsledighet. I økonomiske nedgangstider er det lettere for bedrifter som mangler arbeidskraft å ansette folk på

midlertidige kontrakter. Imidlertid er blir det desto lettere å kvitte seg med arbeidskraften igjen, om nedgangstidene skulle banke på døra.

Ansettelsesstruktur henger tett sammen med økonomien for øvrig. Lav ledighet gir høyere skatteinntekter og lavere trygdeutgifter. Umiddelbart kan det synes som midlertidig ansettelse fører til økt sysselsetting. Tilsynelatende et godt argument for å løsne på Norges forholdsvis strenge stillingsvern (dette i forhold til industriland det er naturlig å sammenligne seg med).

I utgangspunktet heter det i arbeidsmiljøloven at midlertidig ansettelse er tillatt i reelle vikariater og når arbeidets karakter tilsier det og arbeidet skiller seg fra det som ordinært utføres i bedriften. Det siste den forrige

regjeringen gjorde før de overlot roret til de rød-grønne, var og forandre arbeidsmiljøloven med virkning fra 1. januar 2006. Den nye loven åpner for midlertidig ansettelse, uten særskilte grunner, i inntil seks måneder, men kan forlenges til tolv. Dette vakte uro i arbeidslivet og organisasjonene, og det rød-grønne alternativet markerte sterk avstand fra endringen.

Det som omtales som positivt for arbeidstakerne i den nye loven, er innføringen av en rett til fast ansettelse etter fire års midlertidig sådan. Dette gjelder også hvis det dreier seg om et vikariat.

Hvordan en slik endring er positiv for arbeidstakerne er vanskelig å få øye på. For det første har man ingen garanti for at den midlertidige ansettelsen vil vare så lenge som fire år. For fire år er faktisk ganske lenge for et menneske. Man vet at kommunal sektor gjerne ansetter folk både i månedlige og seks måneders kontrakter, over en lav sko. Om dette er på grunn av langvarig sykefravær eller budsjetter som ikke har penger til ny ansettelser er ikke interessant.

Det interessante er hvordan arbeidstakerne opplever sin hverdag som midlertidig ansatt eller vikar.

En kommunal arbeidstaker, som er midlertidig ansatt i en barnehage i Oslo, har kommet med disse uttalelsene. Av hensyn til seg selv og sin arbeidsgiver vil han være anonym:

- Jeg føler meg til tider utnyttet. Jeg jobber og sliter for lav lønn, akkurat slik som alle de andre, men å være vikar for langtidssykmeldte er en utakknemlig arbeidssituasjon. Jeg veit aldri når disse menneskene blir friske igjen og hver juli måned, når arbeidsplassen min stenger for sommeren, står jeg uten jobb, i motsetning til de fast ansatte, som må ta ferie. Hvis barnehagen har lite å gjøre i høstferier, juleferier eller påskeferier er det også jeg som ryker først. Et par dager her, et par uker der, uten lønn og jobb kan virke sterkt inn på et menneskes følelser om seg selv, i tillegg til at det har stor innvirkning på privatøkonomien.

- Jeg skriver under på ny kontrakt hver eneste måned og slik har det vært i flere år allerede. Jeg ser på det som utnytting. Likevel har jeg så godt forhold til mine nærmeste ledere og de andre kollegaene mine så jeg føler ikke irritasjon overfor dem. Det er de over der igjen, de jeg ikke ser, jeg er sinna på. De bare sitter der og tar avgjørelser som min sjef er nødt til å følge, dette gjelder også andre ting, som budsjetter, innkjøpsstopp osv. Mange ganger tenker jeg at jeg ikke orker mer og bare skal bli telefonsejler eller noe. Imidlertid føler jeg en lojalitet overfor mine nærmeste kollegaer. Jeg er liksom tvunget til å være her å bære byrden sammen med dem, det ville være galt å bare gi opp. De har det jo ikke noe bedre enn meg. Livet er vanskelig for alle lavtlønte, ikke bare for meg.

POLITIETS ANGREP PÅ STREIKENDE ARBEIDERE I IRAN

Av Malak pirkhezri
malakpir@hotmail.com

19 august 2006 gikk 50 av 57 arbeidere i PERRIS fabrikken i byen Sanandaj til streik. Bakgrunnen for streiken var at arbeidsgiveren hadde varslet å redusere midlertidige ansettelser fra 3 måneder til 2 måneder, samtidig at arbeiderne skulle skrive under til å fraskrive seg retten til å delta i aksjoner, eller å organisere seg. Tredje grunn var at de ville vise solidaritet med arbeideraktivisten BEHZAD SOHRABI som hadde fått sparken fordi han organiserte en streik.

Tidligere i juni 2006 gikk arbeidere til streik mot arbeidsgiverens forslag om reduksjon av midlertidig ansettelse. Denne gangen hadde arbeidsgiver trukket tilbake sitt forslag, og streiken ble til en seier. Denne streiken varte bare en dag. Arbeiderne valgte 2 av sine arbeidskamerater, BEHZAD SOHRABI og TEIOB CHATANI for å forhandle med arbeidsgiveren. I begynnelsen av august fikk SOHRABI beskjed fra bedriftsledelsen om å forlate fabrikken og fikk sparken. Samtidig hadde ledelsen bestemt og redusere midlertidige kontrakter fra 3 til 2 måneder, og TAIQB CHATANI hadde mistet stillingen sin og skulle bare få en måneds kontrakt.

19 august gikk 50 av 57 ansatte til streik i solidaritet med sin arbeidskamerat SOHRABI, mot reduksjon av midlertidige kontrakter, og retten til å organisere seg. Utenfor fabrikken hadde arbeidere satt opp et telt, og i den

kurdiske byen, Sanandaj delte de ut løpesedler og ba folk om støtte. Alle arbeidernes familiemedlemmer del-

The Take
Directed by Avi Lewis
Produced by Silva Basmajian (NFB), Naomi Klein (Bama-Alper Productions Inc.), Avi Lewis (Bama-Alper Productions Inc.)
Forja workers voting in their factory assembly (Argentina)
Photo credit: Andres D'Elia
© 2004 FTE Productions Inc./National Film Board of Canada. All rights reserved.

medlemmer sto på krava og ville fortsette streiken. Ca kl. 12.00 gikk politiet til angrep på de streikende arbeidere og deres familiemedlemmer inkludert små barn med tåregass og pepperspray. Mange av arbeiderne, kvinner og barn ble såret i det brutale angrepet fra maktapparatet, og 3 av dem ble arrestert. De arresterte var AKO KORDNASAB, IBRAHIM VAKILI og MOHAMMED SADEGI. Bortsett fra SOHRABI som fikk sparken, måtte alle de andre gå tilbake på jobb mot sin vilje.

I Iran er all form for streik strengt forbudt, og arbeidere har ikke lov til å danne sine uavhengige arbeiderorganisasjoner. Feiring av 1. mai, den internasjonale arbeiderdagen er forbudt. Likevel pågår det en klassekamp som en naturlig reaksjon av lønsslaveriet. Illegale streiker, demonstrasjoner og blokader av hovedveier og motor-

veier, er blitt vanlig i hverdagslivet i de siste årene i Irans arbeiderbevegelse. I de siste årene har retten til å danne uavhengige arbeiderorganisasjoner blitt til hovedkrav for arbeidsbevegelsen. Den radikale tendensen blant arbeidere for å forme antikapitalistiske organisasjoner som skal kjempe for arbeidernes rettigheter, og mot kapitalismen, er på sitt høyeste nivå. I løpet av de siste 30 åra har det islamske kapitalistiske regimet i Iran har tatt i bruk alle midler for å knuse arbeiderbevegelsen i landet. For første gang i Irans arbeiderbevegelseshistorie, greide arbeiderne i oljebransjen og store fabrikker å danne sine egne arbeidsrådsorganisasjoner i 1979 og tok kontroll over produksjonen. Men da islamske ekstremister med KHOMAINI i spissen, og ved hjelp av vesten knuste revolusjonen og tok over makta, angrep de arbeiderrådene. Mange av arbeiderbevegelses aktivister ble fengslet og henrettet av det brutale islamske regimet, og all form for politisk aktivitet og organisasjonsarbeid ble forbudt.

Mangel på uavhengige arbeiderorganisasjoner i Iran er en stor svakhet i kampen mot kapitalismen, dette vet arbeiderne godt. De har gode erfaringer med rådorganisasjoner fra revolusjonen i 1979. Derfor har kampen om rådorganisering alltid vært en viktig diskusjon blant arbeideraktivistene.

For å få på plass det viktige kravet fra iranske arbeidere, nemlig retten til å ha organisasjonsfrihet, trenger de internasjonal støtte. Alle arbeidere i verden har en klasseplikt til å hjelpe støtte sine arbeiderkamerater i Iran, å sympatisere med dem og støtte deres rettfærdige krav om organisasjonsfrihet. Det gir den styrke og hjelp i deres kamp mot det islamske kapitalistiske systemet.

COLA OG INDIA

Av Thomas Tisløv

tolvfingertarmen@gmail.com

19. august i fjor ble endelig Coca-Colas omstridte fabrikk i Plachimada i delstaten Kerala, sør i India, stengt for all

produksjon. Det var KSPCB (Keralas forurensingstilsyn) som hadde sett seg lei på deres distribusjon av tungmetaller som gjødsel til de lokale bøndene. Dette var saken som til slutt felte fabrikk, men det var så mange flere uhumskheter som over lengre tid hadde foregått, at man kan håpe at KSPCB gjorde en slags totalvurdering før de tok avgjørelsen.

Gjødslet Coca-Cola delte ut rundhåndet var egentlig deres eget industriavfall, inneholdende store mengder av tungmetallene kadmium og bly. Før de kom på den geniale idéen å dele ut avfall som ”gjødsel”, kastet de det bare i tørrlagte borebrønner, som Coca-Cola selv hadde tørrlagt uten lov fra lokale myndigheter. I regntida spredte dette seg gjennom jorda til rismarkene, andre brønner og øvrige vannkanaler. Kadmium er et svært helseskadelig tungmetall, som fremkaller kreft og fører til nyreskader. Utsettes mennesker for bly svekkes den mentale tilstand svært fort, i tillegg er det dødelig. Bly er spesielt farlig for barn, for det kan føre til alvorlige hjerneskader og lungeskader.

Som nevnt, stopper det ikke her. Det var i 1991 at gigantene Coca-Cola og Pepsi kom inn på det indiske markedet for andre gang, på grunn av kapitalismens idealer som frihandel og globalisering, da landet innførte en rekke økonomiske reformer for å reise seg som industrinasjon. Drøye ti år senere hadde selskapene en profitt på rundt seks milliarder norske kroner. Legg merke til at det er begrepet profitt som benyttes, ikke omsetning. Flere milliarder norske kroner i ren fortjeneste, basert på frekt tyveri av vann, forurensing av jordbruksområder og produksjon av såkalte ”leskedrikker”, som i stor grad er helseskadelige i seg selv.

I tillegg til de store forekomstene av sukker, fosforsyre og koffein i oppskriftene, er det i India funnet store mengder Pesticider, som er godt kjente, giftige sprøytemidler, i alle typer brus. Selvsagt er det helseskadelig å gjødsle med tungmetaller og å lagre avfallsvann i tørre borebrønner ment kun for tørt avfall. Imidlertid er kanskje det aller verste det største tyveriet av vann.

For å lage disse helseskadelige drikkene kreves nemlig store mengder friskt vann. For hver liter Coca-Cola går det med ni liter drikkevann. I Plachimada produserte fabrikk

over en million flasker brus månedlig. Den tappet over 1.5 millioner liter grunnvann daglig og fikk alene grunnvannsnivået til å synke fra 50 til 150 meter. Lastebil på lastebil forlot fabrikk full av faenskap, mens landsbyboerne satt igjen med tomme vannkrukker, tørre brønner og forurensede avlinger. Det er sagt at jordbruksproduksjonen gikk ned med over 10 prosent på grunn av det frekke vanntyveriet.

De fleste steder i India hvor Coca-Cola fikk en lillefinger, faktiske tillatelser til å hente vann, beit de over hele overkroppen. De installerte mange og voldsomme elektriske vannpumper, i stedet for én. De slutta og brukte tradisjonelle søtningsstoffer fra sukkerrør som gjorde stor skade for bønder som lever av slik produksjon. De brukte mais isteden, et billig produkt, som de dermed fratru de fattige i India muligheten til å leve av. De kjøper opp alt av Indiske leskedrikkfabrikker, for slik å skape et monopol. De har forsøkt å bestikke opptil flere myndighetspersoner som har uttalt seg negativt om dem og så videre, og så videre.

Så, etter mange års rævkjøring av lokalbefolkningen, ble endelig fabrikk i Plachimada stengt. Arbeidet er uansett ikke ferdig, ettersom man må fortsette å utøve press på de føderale myndighetene for å få en slutt på disse metodene i hele India, og til slutt forhåpentligvis på verdensbasis. Dette er selvsagt ikke noe enestående eksempel. Coca-Cola og Pepsi holder på slik i hele India og ellers i fattige land i startfasen av sin industrielle oppblomstring. Eksempelet i Kerala bør være til inspirasjon og mane til kamplyst mot Coca-Cola i hele verden.

En lokalbefolknings kamp har nemlig ført fram. Coca-Cola er allerede i store problemer i India. Salget av de helseskadelige ”leskedrikkene” falt med 14 prosent siste kvartal før stengingen av fabrikk i Plachimada. For tiden opplever selskapet en reorganisering, blant annet med utskifting av topplederne, for å prøve å snu den vanskelige trenden. Myndigheten i Kerala truer med å trekke søksmålene sine helt til høyesterett, når det gjelder Coca-Colas selverklærte rett til å hente opp vann, bare fordi de eksisterende lovene rundt grunnvanneierskap er såpass vage.

Det er en svært viktig kamp, mot ethvert firmas rett til å privatisere vann. Rent vann er ikke noe man skal kunne eie, kjøpe eller selge. Det er en menneskerett vi må kjempe for at alle har lik tilgang til.

STREIK OG ARBEIDERBEVEGELSE

Av Malak PirKhezri

malakpir@hotmail.com

Streikevåpenet har vært det meste virkende og effektive middel i klassekampen, gjennom hele arbeidsbevegelsens historie. Streik er ikke bare et begrep som arbeidere skal være stolt av, det er et våpen for arbeiderbevegelsen. Kun ved hjelp av streikevåpenet har arbeiderne klart å slå tilbake mot det brutale og umenneskelige arbeidsforholdet i hele kapitalismens historie. Uten bruk av streikevåpenet hadde det ikke vært mulig å korte av arbeidstid, forbedre lønn og livsvilkår og vi hadde ikke opparbeidet de minimale rettighetene som vi har i dag.

Når arbeidere deltar i en streik, vil hver enkelt få oppleve to viktige ting. For det første blir man kjent med hvor viktig arbeiderklassen er i et samfunn, man forstår hvor mye makt arbeidere har når produksjonen på en arbeidsplass stoppes, og kapitalismen rammes. For det andre vil solidaritet mellom arbeidere økes, fordi man har en felles kamp å kjempe, og håpet om ny verden økes.

Når en streik gir seier og resultat, er det ikke bare de som har deltatt i streiken som får opplevelse av det. Seieren gir nytt blod til hele arbeidsbevegelsen, og troen om forandring og muligheten for avskaffelse av kapitalismen økes blant arbeiderne.

Dessverre har fagbevegelsen de siste 20 årene, sjelden tatt i bruk streikevåpenet som et virkemiddel i kampen mot kapitalismen. Antall streiker har blitt redusert i sammenligning med 60 og 70 tallet. I Norge har satsing på forhandlinger bak lukkede dører med arbeidsgiver og kapitalistene blitt mer og mer vanlig. Denne politikken fra ledelser i fagbevegelsen, det vil si å forhandle med arbeidsgiverne framfor å streike, er i ferd med å bli en tradisjon i fagbevegelsen. De reformvillige byråkratene i ledelsen i fagbevegelsen som tjener mer enn dobbelt så mye som vanlige medlemmer og i virkeligheten har mistet sin klassetilhørighet, viser ingen interesser til å bruke streikevåpenet i tariffoppgjørene. Hovedgrunnen til dette er den politikken de står for, de har akseptert det kapitalistiske systemet og har godtatt at verden er sånn, og er ikke mulig å forandre det. De har akseptert at et mindretall i samfunnet skal leve i paradiset på bekostning av arbeidernes arbeidskraft. De har ikke troen på at det er mulig å skape en verden, hvor alle kan leve likeverdige.

Reformistiske tendenser i fagbevegelsen er så sterke, at mange arbeidere innen fagbevegelsen har mistet håpet på arbeiderklassens maktposisjon i kampen mot kapitalismen. Det pågår en diskusjon innenfor arbeiderbevegelsen, hvor reformister og sympatisører av sosialdemokratiet hevder at istedenfor streik bør man finne andre alternativer. De argumenterer at streik bare fører til konflikt, rammer kun uskyldige og er gammeldags. Økning av denne politikken innen fagbevegelsen er det verste som er i ferd med å skje i arbeiderklassens historie. Utviklingen av denne politikken blant arbeidere kan føre til en katastrofe for hele arbeiderbevegelsen i fremtidens kamp mot kapitalismen. Fagbevegelsen har i lengre tid vært defensiv, og i forsvarsposisjon. Hvis streikevåpenet ikke kommer på banen igjen, bør vi glemme å komme til en offensiv posisjon i vår kamp for rettferdighet. Streikevåpenet er ikke bare et forsvarsmiddel som bare skal brukes når våre prinsipper angripes, eller da rettighetene skal forsvares. Tvert i mot, erfaringer fra arbeiderbevegelsens historie viser oss at, streikevåpenet har spilt en sentral rolle når vi har kjempet fram de rettigheter som vi har i dag. Hvis ikke fagbevegelsen bruker det i framtida, kommer vi til å miste de nåværende rettighetene også. Uten streikevåpenet mister fagbevegelsen sin mening.

Antikapitalistiske arbeidere innefor og utenfor fagbevegelsen bør se på utviklingen av høyrepolitikken i fagbevegelsen med full bekymring. De må prøve å slå tilbake på argumentene som ikke tilhører vår historie og har kommet fra høyre siden, og reformister i fagbevegelsen. De radikale sosialistiske arbeidere har plikt til å sette i gang en bred politisk diskusjon om reformismens rolle i fagbevegelsen, og ikke minst om sosialismen og åpne for en ny organisasjonsstruktur hvor arbeiderbevegelsen blir reorganisert i antikapitalistiske flatorganisasjoner og forkaste fagforeninger for godt.

INTERVJU MED INGRID GRUNDT OG RAGNAR LEINE

MLA: Litt info om dere. og antall barn i SFO. (det er greit om dere ønsker å være anonyme)

Vi trenger ikke å være anonyme. Vi heter Ingrid Grundt og Ragnar Leine. Vi har for tiden et barn på Møllergata SFO. Den ligger i bydel St. Hanshaugen, mens vi bor i bydel Grünerløkka. Vi har tidligere hatt to eldre barn på samme SFO.

MLA: Som dere sikkert vet, har de siste årene blitt mer konkurranseutsetting, privatisering av offentlige tjenester. Det nåværende offentlige SFO er i fare for å bli privatisert. Hva synes dere om konsekvenser av det?

Det ville ikke være bra om det ble privatisert, men vi tviler på at dette vil skje. På sikt vil det heller bli aktuelt med heldagsskole. Da vil SFO ordningen ha utspilt sin rolle. De som har barn på SFO i dag er vant med høye priser i barnehage. Når dagens barnehageforeldre får sine barn på SFO, så vil de ikke finne seg i den høye prisen og for den lave kvaliteten. Det er i dag dobbelt så dyrt pr. time i SFO i forhold til barnehage, samtidig som kvaliteten på det som tilbys ligger langt under barnehagestandard. Byrådet har i sitt budsjett forslag for 2007 foreslått kr. 2040,- pr. måned for SFO. Det er en økning som ligger godt over pris og lønnsveksten. Prisene skulle vært så lave at alle hadde råd til å ha barna sine i SFO, men det burde vært gratis.

MLA: I de siste årene har bydelene kuttet eller redusert SFO tilbudet og prisene har økt dramatisk, hva tror dere årsakene til økonomisk kutt og pris økning er?

Det er kuttet i bevilgningene til SFO, ikke i tilbudet. Men dette medfører igjen dårligere SFO. På Møllergata SFO har de 58 øre pr. barn pr. måltid. Det blir ikke mye

næringsrik mat av dette!

Prisene økes på SFO for å finansiere billigere barnehager. Følgene av dette er at de som ikke har råd til SFO, tar barna ut av SFO. Det er ofte de barna som hadde hatt mest behov for en plass.

MLA: Kutt i vikarbudsjetten i SFO gjør at arbeidsforholdet for de ansatte har blitt enda tøffere, og stresset øker i arbeidsmiljøet. Har du som foreldre merket det? hvordan beskriver du situasjonen?

Oslo kommune kutter ikke bare i vikarbudsjetten, men de har også kuttet den ordinære bemanningen, men bruker engasjementer gjennom aetat. Det betyr stor gjennomtrekk av personalet, og lite stabilitet. De ansatte gjør så godt de kan med begrensede resurser.

MLA: Per i dag er det mange foreldre som ikke har råd til å sende barna sine til SFO hva synes du om det? hva er alternativet, hva bør gjøres for at alle barn få tilbudet?

Det er ofte foreldrene til de barna som trenger SFO ordningen mest, som også ikke har råd til å ha barna der. Selv med inntektsgradering og søskenmoderasjon kan det føles for dyrt for mange. På sikt bør det innføres heldagsskole i Norge, da vil behovet for SFO bli borte. Mens vi venter på det, så bør SFO være gratis. Det må i det minste være så lav egenandel at alle har råd til å ha barna sine der. Samtidig må ikke dette gå utover bevilgningene, de må økes.

Timepriser SFO/ Barnehager

Barnehage

Maks tid pr dag	9,25	timer
Maks tid pr uke	46,25	timer
Max timer pr mnd	198,88	timer
Pris	2225,00	kr/mnd
Snitt stengte dager uten sommerferie	10,00	dager
Max timer pr mnd med stengte dager	190,47	t/mnd
Timepris	11,68	kr/time

SFO 1.klasse

Maks tid pr dag	5,75	timer
Maks tid pr uke	28,75	timer
Maks timer pr mnd	123,63	timer
Pris	2040,00	kr/mnd
Snitt stengte dager uten sommerferie	8,00	dager
Dager med SFO hele dagen	41,00	dager
Ekstratimer pr skolefridagdag	3,25	timer
Skolefridager fordelt på 11 mnd	12,11	timer/mnd
Max timer pr mnd med stengte dager + skolefridager	131,56	t/mnd
Timepris	15,51	kr/time

SFO 4. klasse

Maks tid pr dag	4,58	timer
Maks tid pr uke	22,92	timer
Maks timer pr mnd	98,54	timer
Pris	2040,00	kr/mnd
Snitt stengte dager uten sommerferie	8,00	dager
Dager med SFO hele dagen	41,00	dager
Ekstratimer pr skolefridagdag	4,42	timer
Skolefridager fordelt på 11 mnd	16,46	timer/mnd
Max timer pr mnd med stengte dager + skolefridager	110,82	t/mnd
Timepris	18,41	kr/time

INTERVJU MED RANDI FÆREVİK

Mot Lønnsarbeid (MLA) er en tidsskrift som prøver å ta opp hjertesaker for folk flest. Det å ta opp disse sakene og debattere det vi mener er viktig. MLA takker deg for at du sa deg villig å bli intervjuet.

MLA: Litt om deg selv. Navn, yrke og arbeidssted:

- Randi Færevik førskolelærer, Jobber i Munkenga barnehage, Åkeberg barnehage enhet, i bydel Gamle Oslo medlem i Fagforbundet og Internasjonale sosialister.

MLA: Som du sikkert vet, har de siste årene blitt mer privatisering av offentlige tjenester. De nåværende offentlige barnehagene er i fare for å bli privatisert. Hvilke konsekvenser kommer ut av det?

- Det viser seg jo at de stedene offentlige tjenester har blitt privatisert blir det verken bedre eller billigere tjenester, tvert imot. (eks. Paulus sykehjem på Grünerløkka) I bydel Gamle Oslo har vi en del private barnehager. De får masse offentlige tilskudd og annen assistanse fra bydelen. (eks. hjelp ved oppstart) Bydelen er fornøyd så lenge barnehage køene går ned. Men arbeidsforhold og lønn for de ansatte er ofte dårlige. Mange av de private barnehagene har ikke tariff avtale eller pensjonsordninger. Lønn og forfremmelser går ofte på "trynefaktor". Her må fagforeningene gjøre en bedre innsats med å organisere folk og opplyse folk om rettigheter. Blir offentlige barnehager privatisert, tror jeg arbeidsforholdene blir tøffere. Selv om vi også i dag sliter.

MLA: I de siste årene har bydelene kuttet og redusert barnehagebudsjettet. De har fjernet kjøkkenassistent stillinger og det er slutt på matservering i barnehager. Hva er ansatte og foreldrenes reaksjon på det?

- Ansatte i barnehagene har vært altfor snille. Vi tror vi hjelper hverandre og barna, men gjør oss selv en "bjørnetjeneste". Vi har fått mange flere arbeidsoppgaver. eks. lage mat /rydde kjøkken. Vi ansatte er forbannt, men gjør det likevel. Vi fikk også høre at "Dette er politisk bestemt og dere kan ikke forandre det." Vi protesterte med underskriftslistor og fikk mange underskrifter, men det var alt. Jeg mener at her gjorde ikke fagforeningene jobben sin. Det går ut over det pedagogiske tilbudet til ungene. Foreldrene var sinte, men klarte ikke å sette i gang en ordentlig aksjon som kunne lage et press nedenfra.

MLA: Bydelenes redusering av vikarbudsjetten for barnehagene, har ført til stress og vannsklig arbeidsmiljø for ansatte. Hvordan er det på din arbeidsplass?

- Vi har en del stress på jobben ved sykdom. Men her igjen er vi for "snille" og "flinke." Men fagforeningene har vunnet en seier mot Oslo Kommune som vi må benytte oss av. Dette gjelder såkalt "forskjøvet arbeidstid". Hvis vi blir bedt om å bytte vakt pga. sykdom har vi krav på lønnskompensasjon for dette. Vi skal ha 50% overtid for den tiden vi jobber som er utenfor den ar-

beidstiden vi etter planen skulle ha hatt (selv om vi ikke jobber mer enn 7 1/2 time. Vi må lære rettigheten våre og opplyse fagforeningsstyrer rundt omkring hva som egentlig skjer på golvet!

MLA: På grunn av barnehagetilbudet er ikke lovpålagte, de lokale fagforeningene er lite villige til å slå tilbake når arbeidsgiver angriper. Hva bør gjøres? Er streik et bra alternativ da? hva synes du om streike våpenet i klassekampen generelt?

- Hvis arbeidsgiver angriper må vi skape press nedenfra. Vi må presse fagforeningene til å skjønne alvoret. Mange i fagforeningsstyrer rundt omkring er byråkrater som kanskje har mistet kontakten med grunnplanet og dagliglivet i barnehagen. Men de kan avtaler og overenskomster. Vi må presse de til å bruke dem mot arbeidsgiverne. Streik er et bra våpen. Da viser vi at mange ting ramler sammen uten oss. (Foreldre får ikke gått på jobben osv.) Samfunnet lammes. Vi bør kreve gratis barnehage for alle! Det er mye snakk om at minoritetsbarn må tvinges inn i barnehage. Men jeg mener at det er viktig for alle barn å gå i barnehage! Alle bør få et tilbud om det!

SACS KONGRESS

Av Kim Keyser

20-24 oktober holdt den revolusjonære svenske arbeiderforeningen SAC, kongress. SAC er en syndikalistisk organisasjon som forsøker å både forbedre levevilkårene sine her og nå, men som også har et frihetlig sosialistisk samfunn som mål. SAC har rundt 9000 medlemmer, utgir den ukentlige avisen "Arbetaren", og driver forlaget "Federativ Press". Det finnes også et eget Syndikalistisk ungdomsforbund (SUF). SAC har eksistert siden 1910.

Før verdenskrigen var SAC temmelig radikal, men ble i etterkrigstiden mer reformistisk. I dag er SAC inne i en tid med diskusjoner om hva foreningen egentlig skal være. På grunn av de interne konflikterne har hele tolv personer resignert fra arbeidsutvalget, i tillegg har også avtaleansvarlig, forhandlingssekretær og generalsekretær resignert. Konflikten går mellom to forskjellige tendenser: De som ønsker at SAC skal være en såkalt "serviceorganisasjon" der medlemmer kan få hjelp av fast ansatte byråkrater (på samme måte som LO), mens de andre ønsker at SAC skal være en medlemsstyrt kamporganisasjon. I det siste har SAC vært involvert i flere kamper -blant annet streiker og blokader- som har revitalisert organisasjonen. Det var i denne situasjonen at den siste kongressen ble holdt. Hva ble resultatet?

Stillingene som lønnet generalsekretær, avtalesekretær, redegjørere (hva slags funksjon en redegjørere har vet jeg ikke), adresseregister-tjenesten, forsik-

ringsombudsmann og forlagsredaktør ble eliminert. Disse stillingene utgjør tilsammen 4,5 stillinger - nesten halvparten av SACs sentrale organ.

Årsaken er ikke at man skal spare penger eller flytte disse over til andre stillinger, den er *ideologisk*: SAC mener at et privilegert lag av byråkrater er et hinder for selvstendig initiativ og aktivitet. Som en av medlemmene formulerte det: "Mitt ideal er de spanske syndikalistene i CNT. I 1936 hadde de to millioner medlemmer, men bare en ansatt, og han hadde samme lønn som de lavest betalte arbeiderne. Det føderalistiske prinsippet er hellig for meg."

Dette er gledelige nyheter. Men et forslag om at medlemmene selv skulle kunne endre arbeidsoppgavene til de ansatte med to ukers varsel falt. Det var synd, fordi det kunne bidratt til å gjøre SAC mer direkte-demokratisk. Men det ble i det minste vedtatt at det er kongressen som fra nå av skal bestemme lønningene og arbeidsvilkårene -det skal ikke lenger foregå gjennom forhandlinger mellom "partene", slik som det har vært til nå. Kanskje vil man til neste kongress også senke lønningene til de heltidsansatte, som så vidt jeg kan forstå er større enn en gjennomsnittlig svensk arbeiderlønn (men langt i fra så store som toppsjiktet i norsk LO)?

Forlaget Federativ ble også omgjort, slik at virksomheten drives frivillig i stedet for av en foretaker. Og man skulle begynne å gi ut bøker som har direkte tilknytning til arbeidsplasskamp.

Utviklingen til SAC er positiv. Man forsøker å til-

rettelegge for og fremme selvstendig aktivitet, og man har startet en utvikling som forhåpentligvis fører til at man kvitter seg med et pampevelde som har andre interesser enn medlemmene (slik vi LO-medlemmer sliter med her i Norge). Men det er bare en beskjeden start, og det er et godt stykke igjen. Det hadde også vært en fordel om man ikke behøvde å være revolusjonær for å være med. Man trenger ikke å være revolusjonær for å ville ha en direkte-demokratisk kamporganisasjon som kjemper for bedre arbeidsvilkår.

Det er også gledelig at medlemmene har tatt initiativ til flere direkte aksjoner på arbeidsplassene. Kanskje legger SAC grunnlaget for en ny revitalisert arbeiderbevegelse i Sverige?

SAC på nettet:

SAC: www.sac.se SUF: www.suf.se

Arbetaren: www.arbetaren.se

Federativ forlag: www.federativsforlag.se

Om kongressen: <http://www.arbetaren.se/articles/inrikes20061021-2>

Om utviklingen til SAC i det siste: www.arbetaren.se/articles/inrikes20061011-6

RAPPORT FRA KLASSEKAMPskonferanse I GÖTEBORG

Av Kim Keyser

Helgen 28-29 okt. ble klassekampskonferansen **Vår makt avholdt i Göteborg. Tre av oss fra Oslo valgte å dra for å se hva som rører seg over grensa og knytte kontakter.**

Litt småtrøtte kom vi tuslende inn på det første møtet lørdag klokka ti. Men vi kviknet fort til da vi så en video som viste blokaden til våre svenske venner ble brutt opp av politiets voldsmakt. Deres forbrytelse var å kjempe for sin arbeidskamerat som hadde fått sparken. Måten de gjorde det på var ved å blokkere inngangen til arbeidsplassen. Politiet sprayet peperspray på kloss hold på ikke-voldelige arbeideraktivister. "Kan dette skje i sosialdemokratiske Skandinavia i 2006?", var det mange som spurte seg. Selvfølgelig blir ikke aksjonene våre forsøkt knust av politiet hvis det vi gjør ikke truer profitten til arbeidskjøperne. Derfor blir ikke norske arbeidere utsatt for politiundertrykkelse når det eneste de gjør er å true med streik, arrangere en symbolsk streik som kun varer noen få timer, streike og samtidig la streikebrytere fortsette å jobbe, ved å demonstrere eller arrangere underskriftskampanjer. Det er fordi aksjonene ikke er effektive og fordi arbeidskjøperne ikke blir berørt. Men når vi bruker aksjonsmetoder som er effektive -streiker, blokader, sabotasje, gå-sakte-aksjoner, osv.- risikerer også vi politiundertrykkelse. Men effektive aksjoner er også den eneste måten vi kan få gjennomslag for våre krav. Blokaden ble arrangert av den revolusjonære fagforeningen SAC, som det finnes en egen artikkel om i denne utgaven av Mot lønnsarbeide. Videoen finnes på: http://www.youtube.com/view_play_list?p=DBBDEBE0C5E74A56, og man finner bilder o.l. på <http://www.sac.se/ls/malmo/>

fosie21.julibilder.html.

Det var også tre andre møter den dagen. Et om arbeidsløshetskamp, et om generalisering av kampen og et for å samordne kampene i Göteborg.

Neste dag var det et møte om kampen mot CPE i Frankrike. Innlederen var en franskmann fra gruppa Théorie communiste (Kommunistisk teori). Det var temmelig interessant. Arbeidskjøperne og staten forsøkte å bli kvitt ansettelsesvernet til arbeidere under 26 år, ved at arbeidskjøperne kunne sparke de så og si når som helst de første to årene de er ansatt. Innlederen så på de forskjellige delene av bevegelsen (fagbevegelsen, skoleelever, sint arbeidsløs og svart ungdom, studentbevegelsen, og venstreorganisasjoner), og hva som førte til at man til slutt fikk slått tilbake dette stygge angrepet på franske arbeidere.

Etterpå var det et møte om arbeidsplasskamp der to SAC-aktivister snakket om hvordan man kjemper på arbeidsplassen sin. Den ene av de snakket skåne -en dialekt som vi norske forsto svært lite av. Den andre hadde mange interessante innspill. Blant annet fortalte han om hvordan en liten arbeidsgjeng bestemte seg for å kollektivt senke tempoet på Lidl-butikken de jobbet på. Da de andre arbeiderne så dette, ville ikke de jobbe noe fortere, og på den måten etablerte man en ny og mindre slitsom standard. Et eksempel til etterfølgelse for de av oss som har slitsomme jobber her i Norge.

Neste møte handlet om hvordan vi kan dele våre erfaringer med arbeidskamerater via publikasjoner som denne og websider. Initiativtakere rundt en publikasjon de kaller Motarbetaren, fortalte hvordan de hadde lært av andres kam-

per og hvordan de selv kunne dele sine erfaringer.

Siste møte synes jeg egentlig var ganske dårlig. Det var arrangert av ultravenstre-gruppen Riff raff. Riff raff har nylig gitt ut et nytt nummer av tidsskriftet sitt ved samme navn, på beskjedne 450 sider(!). Møtet ble holdt av den samme franskmannen som holdt møtet om kampen mot CPE. Årsaken til at jeg ikke likte dette møtet noe særlig, var at det var så unødvendig komplisert språk. Kanskje var det interessant innhold, men det fikk jeg ikke vite, da språket var så vanskelig at jeg knapt skjønnte hva han snakket om. Jeg satt litt baki lokalet, ute av synet for innleder. I dette hjørnet var det minimum seks stykker som gjorde miming som viste at heller ikke de skjønnte båret.

Jeg fikk inntrykk av at konferansen kanskje var litt dårlig organisert. Noen møter ble ikke noen av, andre hadde andre innledere enn det som sto på programmet, nye møter kom til, og tidskjemaet tror jeg nesten aldri ble fulgt. Det som var bra var at dette nesten ikke gjorde noen ting, da møtene likevel jevnt over var gode og atmosfæren var hyggelig. En årsak til det var blant annet at arrangørene hadde sørget for gode veganretter (retter som ikke inneholder ingredienser som kommer fra dyr). Disse solgte de til innkjøpspris: en hel middag for 15 spenn. Nam!

Vi hadde det ganske gøy og lærerikt gjennom helgen og personlig kunne jeg tenke meg å dra på fremtidige arbeiderarrangement i nabolandet.

Konferansens internettside: www.varmakt.se

SENDE INN INNLEGG ELLER ARTIKLER?

Du kan bruke denne e-post adressen: m.la.norge@gmail.com

Når du sender inn innlegg, er det viktig å merke meilen med "Innlegg MLA".

Du kan også registrere deg på vår webside:

www.mla.no Du kan registrere deg på websiden vår og sende inn innlegg eller artikler direkte inn til vår nettsted. En eventuell kontakt via gode gammeldags kort kan rettes mot denne adressen: →

MLA
v/Farhad Rahimi
Haugerudsentret 1-7
P.b 101 Haugerud
0616 Oslo

DET INHUMANA BORGERLIGA ANGRIPANDET OCH ARBETARRÖRELSENS FRUKTANSVÄRDA TYSTNAD

Av Naser Paydar

Den pågående politiska situationen i Sverige

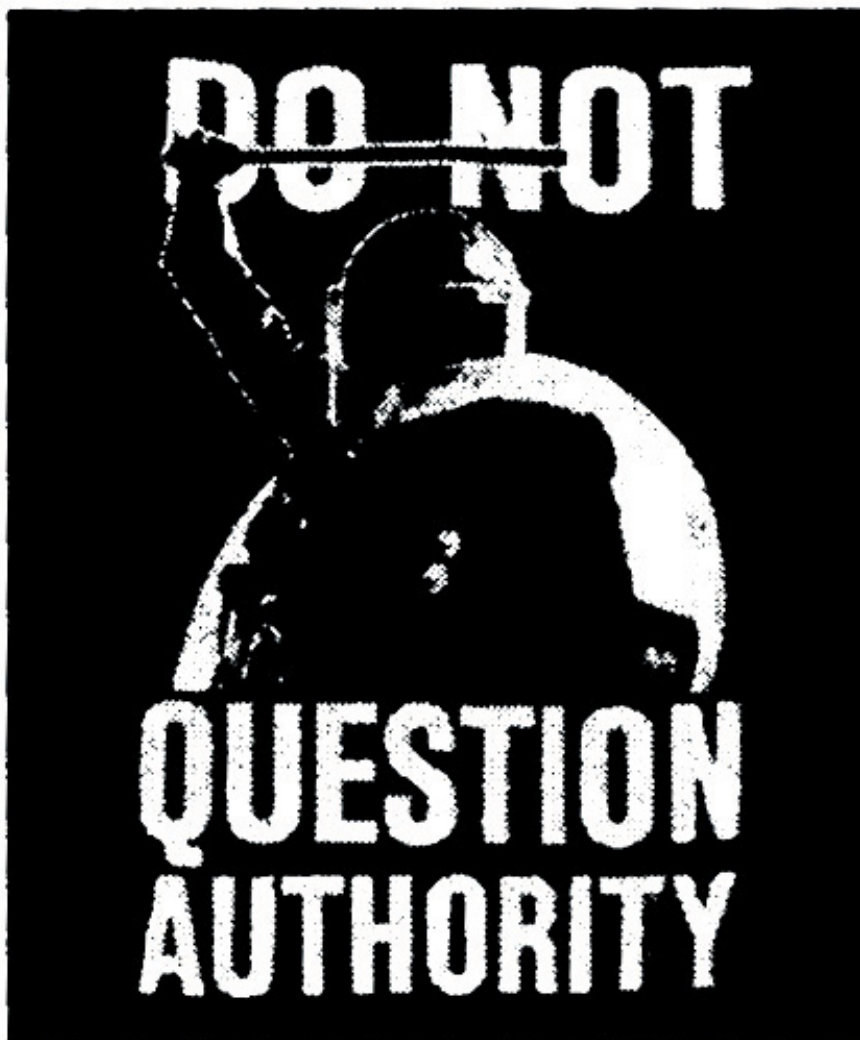
Den nyliberala borgerliga alliansens vinst i riksdags- och kommunalvalet i Sverige i september innebär att alliansen erhåller en starkt dominerande roll inom statsapparaten samt inom den kapitalistiska ekonomin, politiken och samhällsplaneringen under de kommande fyra åren. Representanter för de fyra nyliberala partierna har i den första regeringsbudgeten mycket tydligt aviserat att: arbetsgivaravgiften ska minskas betydligt och i vissa fall tas bort helt. Vidare ska inkomstskatten reduceras efter rika kapitalägares intresse. Minskningen kommer att nå 42 miljarder kronor under det första året. Arbetslöshetsersättningen minskas från 80% till 70% efter 200 dagar och försvinner helt efter 300 dagar. Medlemsavgiften till arbetslöshetskassan höjs och blir fyra gånger så hög som idag! Sjukförsäkringen reduceras mycket kraftigt och de som sjukanmäler sig är skyldiga att lämna läkarintyg till arbetsgivaren från första anmälningsdagen. Arbetsgivarnas andel av arbetarnas sjukpenning ska slopas. Föräldrapenningen möter samma öde som sjukpenningen och de som har sjuka barn hemma kan förlora en stor del av sina löner. Fastighetsskatter reduceras också kraftigt och stegvis kommer även denna att försvinna. Försvarsbudgeten höjs med 600 miljoner kronor under det första året av mandatperioden. Privatiseringen av statliga och kommunala företag ska komma att genomföras kraftigt och snabbt, och många sjukhus och skolor ska säljas till privata sektorer. Vad

gäller arbetsmarknaden ska denna försämrats och de nuvarande kollektiva avtalen kommer att ersättas av enskilda eller lokala förbindelser mellan arbetare och arbetsgivare. En del av den svenska arbetskraften påtvingas att jobba som betjänter och pigor med lägsta lönenivå i de rikas hus och trädgårdar, vilket kommer att leda till en helt ny typ av slaverisystem i modern tid. Flyktningpolitiken ska komma att ersättas av arbetskraftsimport, vilket ska underlätta för kapitalister att skapa en hård konkurrens bland arbetskraften och pressa lönerna så mycket som möjligt.

Den nyliberala alliansens innehåll och inriktning vad gäller den politiska ekonomin är oerhört tydlig. Processen med borttagandet av den nuvarande existensminimumnivån och välfärden kommer att accelereras. Borttagandet av arbetslöshets- och sjukförsäkringar eller andra sociala skyddsnät kommer inte att drabba bara de nuvarande eller blivande arbetslösa och sjuka, utan kommer även omfatta alla arbetarklassmedlemmar oavsett om de är sysselsatta eller arbetslösa. Den nyliberala politiken har en mycket allvarligt innebörd för alla arbetare i Sverige. Den egentliga innebörden är att marknadens övertaliga arbetskraft inte ska ha rätt att överleva. Denna hotande och omänskliga innebörd har också ett mycket allvarligt tillägg som nyliberalerna vill dölja på värsta demagogiska sätt. Vi vet att det nu pågår en gränslös utveckling av arbetslöshet. Antalet arbetslösa i Sverige

liksom i hela Europa växer med högsta fart. Något som nyliberaler har en tendens att blunda för är att arbetslöshet är en nödvändig produkt av kapitalism, men för att det kapitalistiska systemet inte ska falla på grund av den anstränger man sig för att minska arbetarnas existensminimum för att på så sätt ändå kunna hålla kapitalvinster på en hög nivå.

Det nyliberala strävandet efter en begravning av arbetarklassens befintliga försäkringar är medveten och mycket väl uträknat. Den omfattar inte bara arbetslösa och sjuka utan syftar även till en kraftig nedsänkning av

priset på all arbetskraft i Sverige. Intentionen är att det ständigt växande antalet arbetslösa, och snart en stor del av den svenska arbetarklassen, under ett ok av umbäranden, fattigdom, hunger och rättlöshet ska nöja sig med att infinna sig i denna förgörande konkurrens mot andra kamrater inom arbetsmarknaden. Detta kommer leda till mycket låga arbetskraftspriser och samtidigt en stark ökning av kapitalvinster. Alliansen hoppas på att resultatet av denna barbariska och omänskliga politik ska hjälpa svenska kapital att höja sin konkurrenskraft mot kinesisk och indisk varuexport till Sverige och härigenom försvaras de höga kapitalvinsterna. Alliansens försök att ersätta flyktningpolitiken med arbetskraftsinvandring är ett komplement till denna hänsynslösa politik. Detta ska vidare komma att förstärka konkurrensen bland arbetskraften, sänka lönerna, höja kapitalvinster och försätta arbetarklassen i den värsta formen av fattigdom och nöd.

En stor del av den nyliberala högeralliansens politik innehåller borttagningar av olika skatter i landet. Skatter är den huvudsakliga källan för finansiering av vård, skola, barnomsorg, äldreomsorg, arbetslöshetsersättning och sjukförsäkringar. Reducering av skatter leder till en undergång av alla försäkringar samt arbetarklassens nuvarande existensminimum och välfärd. Nyliberalerna kompletterar denna del av sin politik med att privatisera sjukhus, skolor, barnomsorg, äldreomsorg och övriga

kommunala sektioner. Reduceringen av skatter är ett hemligt nyckelord för borttagandet av alla sociala skyddsnät som den svenska arbetarklassen under en lång tid, med hjälp av bland annat Paris kommunen och Oktober Revolutionen har kunnat påtvinga den borgerliga klassen i Sverige.

Minskningen och sänkningen av skatter kommer inte att höja arbetarklassens inkomst med en endaste krona. Några få kronor som arbetarna tjänar på detta ska istället komma att återbetalas dubbelt i form av en höjning av medlemsavgiften till a-kassan, prishöjning av bensin, räntehöjning av skulder och höjning av inflation.

Skatteminskning är alliansens inhumana sammansvärjning för att rikta en stor del av arbetarklassens betalda skatter till höjningar av redan stora kapitalvinster. Med andra ord kan man säga att de 30 procent som socialdemokraterna erhöll av arbetarklassens lön för att finansiera vård, skolor, barnomsorg och äldreomsorg, kommer alliansen istället att satsa på kapitalisternas vinsthöjningar.

Tredje delen av högeralliansens ekonomiska politik som baserar sig på de två ovannämnda delarna är stora avgiftssänkningar på kapitalbildningar och kapitaliseringar. Även detta ska i sin tur skapa möjligheter för att höja kapitalvinster. Nyliberalerna kommer att tilldela alla besparingar som görs på arbetarklassens försäkringar och existensminimumsänkningar till att sänka avgifterna på kapitalbildning och kapitalinvesteringar. Hit hör bland annat sänkningen av förmögenhetsskatten, sänkningen av fastighetsskatten samt reduceringar av arbetsgivaravgifter från 40 procent till 20 procent och i vissa fall ända ner till noll procent.

Alliansens seger i den pågående striden innebär att arbetarklassen kommer att exploateras mycket hårdare än idag. Arbetarna ska påtvingas att sälja sin arbetskraft till ett mycket lägre pris än nu. Detta kommer att åtföljas av en skugga av hunger, fattigdom och mödor. Arbetarna ska höja kapitalvinstkurvor genom att försätta sig i de mest tragiska livsomständigheter. Här ställs vi inför en mycket avgörande fråga. Nämligen den om hur och var alliansen kunnat nå den förmåga och makt att de nu kan våga genomföra detta hårda angrepp på arbetarklassen. Högeralliansen har vunnit val vid ett flertal tillfällen tidigare, varav tre gånger efter 1976, men de har inte tidigare vågat genomföra ett så svårt angrepp mot arbetarklassens existensminimum och socialförsäkringar. Varför tillåter de sig att våga göra detta denna gång? Svaren på denna fråga är av oerhörd vikt för alla arbetarklassmedlemmar. Det är också arbetarnas rätt att känna till den historiska process som lett till den pågående situationen.

Nittonhundratalet bevitnade en epok av imperialistisk kapitalism, besegrande och nedgång av arbetarrevolutionen i västvärlden, besegrande av Oktober Revolutionen, dominerande av statlig kapitalism i hälften av världen under det falska namnet av kommunism, framkomsten av vänsternationalism i Asien, Afrika och Latinamerika under falska arbetar- och kommunismfanor, samt framkomst av socialdemokratin och högerreformismen i väst Europa.

DET INHUMANA BORGERLIGA ANGRIPANDET OCH ARBETARRÖRELSENS FRUKTANSVÄRDA TYSTNAD

Under denna epok skedde, som en följd av detta, även det som lagt grunden för den situation vi har idag, nämligen det att arbetarrörelsen istället för att kämpa mot kapitalism sakta inrättat sig i det kapitalistiska systemet. Detta genom att socialdemokraterna i Sverige med sin politik genomförde en förstärkning av högerreformismen, sönderbrytning av antilöneslaverirörelsen, ökning av kapitalmonopol, höjning av den svenska kapitalismens konkurrenskraft i världsmarknaden samt ökning av Sveriges kapitalandel av all mervärde som har producerats av arbetarklassen i världen. Man bekämpade alltså antilöneslaverirörelsen samtidigt som man predikade för kapitalisterna att respektera högerreformismens fackföreningar och ett mycket lågt existensminimum för arbetarklassen.

Utfallet blev att den svenska arbetarklassen utnyttjade Europas arbetarklasskamp utan att själv vara aktiv i den kampen. Socialdemokratin och högerreformismen släckte kommunismens och antilöneslaverikampens lågor inom arbetarrörelsen och spelade härigenom en avgörande roll för varaktiggörandet av kapitalismen.

Dock kommer kapitalismen och den borgerliga klassen aldrig att begränsa sin exploatering och utsugning av arbetarklassen. Dessa intensifierade istället utsugningen på hårdaste sätt och så snart arbetarnas klasskamp mot kapitalism tystats. De berövade arbetarnas existensminimum så fort som arbetarklasskampen upplöstes i reformen. Allts detta var dock inget speciellt fenomen för Sverige utan omfattade hela världen. De angrepp som socialdemokratin och andra former av borgerlig socialism utövade i Europa, samt vänsternationalismen i Asien, Afrika och Latinamerika skadade arbetarklasskampen mot kapitalism hårt i hela världen.

Den svenska borgerliga högeralliansen kan nu under tvåtusentalet bygga sina intensiva anfall mot arbetarrörelsen på den grund som har erhållits som en följd av allt det socialdemokratin tidigare genomfört. Den sovjetiska socialismen och vänsternationalismen i

världen under nittonhundratalet samt LO:s högerreformism har genomfört den kapitalvänliga politik som möjliggjort den nuvarande alliansens angrepp mot arbetarklassen.

Vad måste vi göra?

Den viktigaste frågan är den om vad vi kan göra nu. Kapitalisterna och deras högerallians har gått hårt fram. Vad måste vi, arbetarklassen, göra? De borgerliga vet tydligt vad deras agenda mot oss är och det är viktigt att vi blir medvetna om hur vi ska tillbakavisa deras anfall. Dessutom måste vi bli medvetna om hur vi kan skydda vår rörelse och klasskamp undan detta, för oss, maktlösa och splittrade politiska läge?

En sak är mycket tydligt. Den borgerliga klassen i allmänhet, och den svenska högeralliansen i synnerhet, har baserat sin politik på kapitalismens grundläggande behov. Detta medför att de gör allt i sin makt för att suga ut oss än intensivare för att därmed höja mervärdet och ackumulera allt mer kapital. De förintar vår och de kommande generationernas existensminimum och socialskydd för att möjliggöra kapitalismens eviga existerande. Vi måste basera också vår klasskamp på samma tyngdpunkt som de gör. Detta innebär att vi ska rikta klasskampen mot kapitalismens existens samtidigt som vi strider mot alla kapitalistiska angrepp. Vi måste stå emot alliansens angrepp på våra livsomständigheter, välfärd och sociala försäkringar. Vi måste kräva en försäkran om betydligt större sociala och välfärdsrättigheter än vi har idag.

Högeralliansen vill bevara och försvara sitt system genom att offra oss och förstöra våra befintliga livsomständigheter. Därför måste vi fokusera på och stå emot de processer som är till för att ständigt öka mervärdesproduktionen. Vi ska samtidigt strida mot kapitalismens regler, lagar och samhällskikt i alla våra sociala livsområden. Allt på sociala rättigheter härstammar från kapitalismen och vår kamp mot alla former av orättvisa som kvinnoförtryck,

könsdiskriminering, hunger, svält, barnslaveri, m.m. måste utgå från en bekämpning av kapitalismens existens. En mycket viktig punkt är att fackföreningarnas högerreformism är ett av de största hinderna för vår klasskamps utveckling mot kapitalism. Därför måste vi organisera oss utanför denna kapitalägda, reformvänliga struktur och bilda en helt ny form av organisation. Vi måste organisera oss och låta vår antilöneslaveri klasskamp blomstra och detta kräver en stark antikapitalistisk arbetarrörelse. Denna typ av organisation är ytterst viktig och livgivande för vår klasskamp. Denna kamp ska även utvecklas till en kamp för kapitalismens avveckling.

De nuvarande fackföreningarna är inte någon organisation som kan tåla och bära vår kamp mot kapitalismens härskande i våra liv, utan kommer att upplösa vår klasskamp i kapitalismens intresse. I frånvaro av en antilöneslaverirörelse är vi i nuläget en maktlös samhällsklass. Därför måste vi organisera oss rådligt såväl nationellt som internationellt, samtidigt som vi bildar våra egna arbetarråd på alla arbetsplatser. Detta gäller bland annat inom fabriker, industrier, skolor, sjukhus, transport, handel, och kommunalt

Med hjälp av dessa tillrådliga organisationer kommer vi att kämpa mot den kapitalistiska samhällsordningen och förstärka kampen mot alliansens brutala och inhumana politik. Våra verktyg i den nya organiserade kampen är obegränsade ekonomiska och politiska strejker. Vi kommer att lamslå arbetsproduktionen i hela landet. Det är med denna linje som vi bekämpar kapitalister, regeringen, samt kapitalismens olika myndigheter och makthavare. Att vi kan, det vill säga har förmågan, att organisera oss rådligt mot kapitalism och genomföra kampen för att avveckla den är självklart. Vi bör känna denna visshet om att vi kan vinna kampen och att vi kan skapa en helt ny värld. Detta är möjligt, vi måste börja.

PROTESTERER MOT BORGERSKAPETS DOM MOT ARBEIDERAKTIVISTER I IRAN!

Verdens arbeidere protesterer mot borgerskapets dom mot arbeideraktivister i Iran.

Den borgerlige regjeringa i Iran har idømt arbeidere fengselsstraffer for deres forsøk på å feire 1. mai 2004 i byen Saqez. Før noen feiring som helst hadde funnet sted, var allerede politiet og vektere på plass ved området hvor arbeiderne skulle feire. Feiringa skjedde ikke en gang.

Fengsling, tortur og avliving av arbeideraktivister over hele verden er en uløselig del av global kapitalisme. Det kapitalistiske systemet er basert på utnyttning, fattigdom og sult hos mesteparten av verdens innbyggere. For at dette systemet skal leve, trengs det fengslinger, kidnappinger og så videre, i et forsøk på å kontrollere motstand, og viktigere beskytte sine økonomiske interesser. Dommene som den borgerlige regjeringa i Iran har latt falle er en reaksjon høyst naturlig for kapitalismen; å undertrykke opprør og arbeiderkamp i hele verden.

Det som overrasker her er ikke dommenes brutalitet, snarere vår stillhet. Mahmood Salehi og Jalal Hosseini har fått henholdsvis 4 og 2 års fengsel. Resten av de deltagende i den såkalte feiringa venter fortsatt på sine dommer. Denne brutaliteten kan bare motsies med en enhetlig arbeiderklasse. Det er vi som sammen må bære ansvare for å forene verdens arbeidere og slå tilbake mot denne typen overgrep. Undertrykking av motstandskamp overalt kan ikke fortsette å være undertrykking. Snarere må dette være et tema for enhver arbeider i hele verden, hvis vi skal nå vårt mål, å stå sammen og kjempe tilbake mot kapitalismen.

I solidaritet med de nevnte arbeiderne ber vi alle klassekamerater der ute om å heve stemmene sine og føre kamp i kraft av sin arbeidermakt, mot det borgerlige regime i Iran.

Anti-lønnsarbeidsaktivister

12. november 2006

få

MOT LØNNSARBEID

Nummer 4

November 2006

INVITASJON TIL SAMARBEID OG FELLESKAP!

Hva om du takker ja til å bli med i vårt fellesskap hvor vi jobber direkte med arbeidene og arbeidssituasjonen i vårt samfunn og på internasjonal basis? Vi ønsker nå å få fart i våre aktiviteter og løfte det opp til et spennende nivå. Siden du er en av oss og vi tilhører hverandre, har vi tenkt å ekspandere våre arbeid og aktiviteter gjennom å verve deg i vårt fellesskap. I mai 2006 startet vi å gi ut en egen tidskrift som skulle åpne for mer aktivitet og debatt blant arbeidere om en ny organisasjonsmulighet i form av råd hvor arbeidere får slått gjennom sin vilje og heve sine krav direkte, bevisst og enhetlig. Samtidig at de blir innstilt til å tro på sine krefter at det er nemlig dem som skaper alt og det er de som er dynamismen for en ny arbeids- og samfunnsorganisering. Av den grunn har vi engasjert oss i store og gode saker for å pushe litt på den prosessen slik at arbeiderne selv stiller seg i spørsmålet om rådsorganisering med tanke på å kjempe mot lønnsnaveri og kapitalen. Etter den forholdsvis gode starten, har MLA engasjert seg i meningsfulle saker og har tatt på seg ansvaret til å bringe frem deres budskap og debatt blant våre klassekamerater, nemlig arbeidere.

Fagforeninger konspirer med arbeidsgiverne om hvordan skal vi bli undertrykt, men engasjerer de aldri seg mot selve undertrykkingen. De er hierarkiske, byråkratiske og korrupte. De utøver sin makt mot oss og åpner for mer brutal undertrykking. Vi betaler dem, men får ikke noen innspill i deres politikk og praksis. Våre meninger får aldri innpass i deres planer og lignende. Hva om vi erstatter disse konspirasjonsforeningene med våre råd hvor vi har fullstendig kontroll over vår arbeidssituasjon?

Vi etterlyser flere redaksjonsmedlemmer og skribenter som jobber i den retningen! Vi har hatt en god start og nå trenger vi hjelp fra deg for å farte våre aktiviteter opp! Ingen krav om journalistisk bakgrunn eller lignende. Du får gjerne bruke like enkelt språk som alle forstår, eller brokken norsk. Det spiller ingen rolle. Budskapet er viktigst og for å få dette til, og da vil fellesskapet stille opp. Du blir med i vår fellesskap som kjemper for å få arbeiderne innstilt på å danne sine egne råd, noe vi selv deltar i. Som redaksjonsmedlem blir du automatisk med i vårt fellesskap. Som skribent kan du sende inn artikler, nyheter og innlegg. Vi stiller kun et krav. Det du sender inn skal være antikapitalistisk, politisk partinøytral og ivareta arbeiderklassens interesse. Vi har som mål å opprette en livlig og entusiastisk redaksjon som ikke er bare skribenter, men aktive deltakere i arbeiderkampen og arbeidernes hverdag og et fellesskap bestående av hardt arbeidende mennesker som kjemper for hver mulighet hverdagen har å tilby. Vil gjerne hente sakene våre direkte fra realiteten i arbeidernes arbeidssituasjon.

Hvordan går vi frem? Vi må være oppmerksomme på alle aspekter ved arbeiderklassens historiske oppgave og dens livs- og arbeidssituasjon. Vår målgruppe er arbeidere, ikke intellektuelle venstre aktivister. Derfor må vi gi all vår oppmerksomhet til hva som angår vår målgruppe i tillegg må vi være flinke til å avdekke alle typer høyre- og venstre konspirasjoner mot arbeiderne. Vi setter dermed fokus på følgende som kan også prege dine innlegg:

1. Den internasjonale arbeiderklassens kamp mot den globale kapitalismen. Kampen er internasjonal og foregår på grunnplan, ikke på intellektuelle nivå. Kapitalismen kan avskaffes gjennom arbeidernes internasjonale klassekamp.

2. Lønnsarbeidet: (å arbeide for andre). Den sosiale institusjonen som umuliggjør menneskelig selvstendighet eller autonomi. Den frie, kreative delen av arbeidet tilhører kapitalisten. Arbeiderne må jobbe med overenkle ting som overhodet ikke utfordrer kreativiteten. Arbeidet blir ikke et mål i seg selv, men et middel for å overleve.

3. Arbeidssituasjonen følgende aspekter:

- Arbeidsprosessen – I hvilke grad føler arbeiderne seg kontrollert eller overvåket? Hvor mye innsikt er det i hele prosessen? Hvilken del av hele produksjonen har ar-

beider å gjøre med? Hvor maktesløse føler arbeiderne seg? I hvilke grad er arbeidernes autonomi rammet? I hvilke grad opplever arbeiderne å bli overvåket og kommandert. Hvor meningsløst føles arbeidet?

- Produktet – hvor lite interesse eller innsikt har arbeidsgiveren og arbeideren til produktet? Kan arbeideren sette sin egen ære eller stolthet i at det er et godt produkt? Mangler interesse i det produktet som produseres? Har arbeideren noen større hensikt enn å få arbeidet unna?

- Egen evner – Hvor rutinepreget er arbeidet og hvor kjedelig blir arbeidet over tid? Er det noen utfordringer, eller mulighet for selvrealisering? Det som skiller mennesket fra dyr er dets evne til å utvikle seg gjennom egen virksomhet, mennesket har skapende evner. Kan arbeideren utvikle seg eller lære noe nytt gjennom denne arbeidssituasjonen?

- Forhold til andre mennesker – Hvor likegyldig føler arbeiderne i forhold til hverandre? Hvor lite er menneskelig fellesskap blitt? Likegyldighet ovenfor de andre. Tilbaketrekning og intriger. Falsk vennelighet, aggresjon og kjeft som resultat.

4. Vi forplikter også oss til å avdekke enhver plan, politikk og praksis fra fagforeninger og andre reformistiske og sekteristiske organisasjoner sin side som vi karakteriserer som konspirasjon mot arbeiderne.

5. Vi er løsningsorienterte. Arbeiderne kan omorganisere arbeid, liv og menneskeheten på grunnlag av likhet og et verdig samfunnsforhold, hvor samtlige individer blir tatt godt vare på av fellesskapet. Samtidig som alle tar godt vare på det menneskelige fellesskapet. Hvordan kommer vi oss dit? Hvilke midler har vi til rådighet? Hva er dynamismen og potensielle krefter? Hvilke trinn kommer først? Hvordan presenterer vi løsningen?

6. Vi er ærlige. Vi vil ikke bygge politiske sentralistiske partier eller hierarkiske organisasjoner. Vi vil delta i arbeideres egen råd og parti bygging som er også basert på råd, likhet, roterende delegatarbeid og koordinering. Ingen sentrale makter vil være tillat i arbeidernes råd og parti. Alle er like myndige, mens makten ligger i fellesskapet ikke hos den enkelte. Fellesskapet er pliktig til å myndiggjøre hver enkelte og tilrettelegge for selvrealisering og personlig utvikling.

Du er kanskje en av de som er misfornøyd med fagforningenes og venstresidens praksis. Da er vi på samme spor. Vi mener at høyresiden gjør heller ikke noe annet enn hva som passer kapitalismen og som konsekvens av deres politikk må vi bli fattigere, maktesløse og umyndige. Så er politikernes arena er ikke noe som opptar oss. Derfor satser vi på vår egen samfunnsorden hvor ingen blir undertrykt.

Vi har tro på at du er en av oss. Derfor satser vi på å oppdage dine potensialer som kan komme fellesskapet til gode. Vi vet at du er nå oppmuntret og føler deg entusiastisk for å være med i vårt fellesskap, siden verken du eller jeg ser noen andre som tilrettelegger muligheter for likeverdig selvutvikling som kommer oss alle til gode. Vi oppfordrer alle som har fingrene sine i behold å ta kontakt med oss. Så hva nøler du etter! Grip telefonen eller tastaturet og kontakt oss så planlegger vi arbeidet vårt fremover!

Velkommen til vårt fellesskap!

Farhad Rahimi på vegne av redaksjonen i Mot Lønnsarbeid